

Arrest

nr. 75 931 van 28 februari 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Sri Lankaanse nationaliteit te zijn, op 29 december 2011 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 november 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 24 januari 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 februari 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die verschijnt voor de verzoekende partijen, en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekers kwamen volgens hun verklaringen op 22 september 2010 het Rijk binnen en dienden op diezelfde dag een asielaanvraag in. Op 25 november 2011 werd voor beiden een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissingen.

1.2. De bestreden beslissing inzake T. A. (verzoeker) luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaring bent u een Tamil afkomstig uit Kilinochchi in Sri Lanka. Op 20 augustus 1989 werd u politiesergeant bij de politie. Vanaf 8 november 1990 werkte u bij de politie van Mannar,

een stad onder controle van het leger. U ging samen met uw vrouw T.R. (O.V. 6692420) wonen in Mannar. Op 6 november 1991 werd uw schoonvader, een gepensioneerde militaire politiemann, ontvoerd door de LTTE (Liberation Tigers of Tamil Eelam) in Chulipuram in Jaffna, wat onder controle stond van de LTTE. In maart 1994 werd u bedreigd door een lid van de LTTE. Men wou dat u als politieagent meewerkte aan de activiteiten van de LTTE. U ging akkoord, uit angst dat met u hetzelfde zou gebeuren als met uw schoonvader, en het LTTE-lid vertrok. Daarna bleef het een tijdje stil. In mei 1994 werd u overgeplaatst naar de politie van Vavuniya, ook onder controle van het leger. Omdat u vanaf dan zowel in Mannar als in Vavuniya werkte pendelde u op regelmatige basis tussen Mannar en Vavuniya. Op 14 oktober 1994 trouwde u met uw vrouw in Mannar. In april 1995 ontmoette u opnieuw dat lid van de LTTE. Hij sprak u opnieuw aan en zei dat u nog steeds niets gedaan had voor de LTTE. U werd onder dwang meegenomen naar LTTE-gebied door leden van de LTTE. U kreeg een drietal dagen les over de inlichtingendienst van de LTTE in Madu in Mannar District. Ze stelden een vijftwintigtal vragen over uw familiegegevens. Drie dagen later werd u teruggebracht met de boot. Midden 2000 konden drie LTTE-leden dankzij u in een kamp van TELO (Tamil Eelam Liberation Organisation) verblijven in Ukkilaankulam te Vavuniya. U deed alsof het uw verwanten waren. In die periode vertrouwde de regering TELO niet en het kamp werd omsingeld. De leden van LTTE en TELO vluchtten en de militairen staken het TELO-kamp in brand. In december 2000 werd u, naast uw gewoon werk als politieagent, ingehuurd als veiligheidsagent van een parlamentslid van TNA (Tamil National Alliance), V. genaamd. De volgende tien jaar zou u één van zijn veiligheidsagenten zijn. U zou ook nog één jaar werken als veiligheidsagent voor een ander parlamentslid van TNA, S.A. genaamd. In 2003 werkte u mee aan de ontvoering van het hoofd van de inlichtingendienst van de politie, Jeyaratnam genaamd. Hij werkte in Colombo maar kwam regelmatig naar Vavuniya en u gaf informatie over hem aan de LTTE. In 2003 konden ze hem ontvoeren uit zijn hotel. Op verzoek van G.M., een lid van de LTTE en zoon van S.K., een parlamentslid van de TNA, bracht u in 2004 een legerinformant van Vavuniya naar Mannar. U deed dit in een bestelbus van de LTTE. U zat voorin in uw politieuniform. Dankzij uw hulp lukte dit probleemloos. Ook in 2004, wou diezelfde G.M. L.K., een lid van de inlichtingendienst van het leger, ontvoeren. U werd gevraagd om te helpen met die ontvoering. De uiteindelijke voorbereiding duurde twee jaar. In 2006 werd Lucky effectief ontvoerd. U hielp zowel bij de voorbereiding als bij de uitvoering. Op 15 februari 2010 werd u, nadat u stopte als veiligheidsagent voor het parlamentslid, overgeplaatst naar het hoofdkantoor van Vavuniya. U werd gediscrimineerd omdat u een Tamil bent. U werd constant overgeplaatst. Op 1 mei 2010 nam u verlof en u keerde terug naar uw huis in Mannar. Op 13 mei 2010 kreeg u telefoon van R.P., hij was ook veiligheidsagent geweest voor het parlamentslid. Hij vertelde u dat G.M. opgepakt was in Colombo. G.M. zou verteld hebben over uw werk voor de LTTE. Uw collega kwam dit te weten omdat hij Singalees is. Hij geloofde niet dat u dit werk effectief gedaan zou hebben. U vreesde dat het leger u op een niet-officiële manier zou opsporen en doodmartelen. Uit angst nam u de bus naar Vavuniya. Uw vrouw bleef achter, zij wist niet naar waar u ging. U trok naar Thonikal, op drie kilometer van Vavuniya, bij een vriend. U verbleef bij hem. Op 4 mei 2010 belde u naar uw vrouw. Zij vertelde dat er de vorige nacht mensen waren langsgekomen in burger op zoek naar u. U zei tegen uw vrouw dat u zou terugbellen. Op 6 mei 2010 belde u naar een tante om u te informeren over uw vrouw. Via uw tante vernam u dat er mensen bleven langskomen op zoek naar u. Die avond trok u naar Vavuniya en u kwam erachter dat V., het parlamentslid waarvoor u werkte, in Vavuniya was. U ging naar hem en vertelde hem over uw problemen. Vervolgens bleef u twee dagen bij die vriend in Thonikal. Daarna, op 8 mei 2010, ging u opnieuw naar het parlamentslid. U vroeg hem om u mee te nemen naar Colombo waar hij voor zijn functie gevestigd was. Omdat u tien jaar voor hem gewerkt had ging hij akkoord en hij bracht u naar zijn woning in Colombo. U nam contact op met de oom van uw vrouw in Australië en hij bracht u in contact met een reisagent. Op 10 september 2010 liet u uw vrouw en kinderen overbrengen naar Colombo. Op 18 september 2010 gingen jullie met de wagen van het parlamentslid naar de luchthaven. De reisagent wachtte jullie op aan de luchthaven. U reisde met een vals paspoort onder de naam N.B.. Op 19 september 2010, vlak na middernacht, namen jullie het vliegtuig in Colombo richting Italië. Daar bracht een auto jullie naar een appartement. Op 21 september 2010 verlieten jullie Italië 's avonds en tegen de ochtend kwamen jullie aan in België. Op 22 september 2010 vroegen jullie asiel aan. Ter staving van uw asielaanvraag legt u de volgende documenten neer: uw identiteitskaart, de identiteitskaart van uw vrouw, uw jobkaart, de jobkaart van uw vrouw, uw geboorteakte, de geboorteakte van uw vrouw, van uw zoon en van uw dochter, uw huwelijksakte, de overlijdensakte van uw schoonvader, een aanstellingsbrief als veiligheidsagent bij het parlamentslid, een aanstellingsbrief van het werk van uw vrouw, een brief van het parlamentslid, een brief van de justice of piece en een brief van een priester.

B. Motivering

Het CGVS (Commissariaat-generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen) hecht geen geloof aan uw verklaring dat u gezocht wordt in Sri Lanka omwille van banden met de LTTE (Liberation Tigers of Tamil Eelam). **Ten eerste** zijn enkele van uw essentiële verklaringen tegenstrijdig met beschikbare informatie waardoor het CGVS geen geloof kan hechten aan uw verklaringen over uw activiteiten voor de LTTE. U verklaart dat u vanaf 2004 meewerkte aan de ontvoering van een zekere Lucky die voor de inlichtingendienst van het leger werkte en dat deze ontvoering plaats vond in maart 2006 (zie gehoorverslag CGVS, p. 3-4). Zijn volledige naam is L. K. (zie gehoorverslag CGVS, p. 7). Deze verklaring is niet geloofwaardig. L. K. overleed op 27 augustus 2002 (blauwe map, punt 1). Uw bewering dat hij met uw hulp in 2006 ontvoerd werd klopt niet. U kan zich niet vergist hebben van datum want later tijdens het gehoor herhaalt u nogmaals dat L. ontvoerd werd in maart 2006 (zie gehoorverslag CGVS, p. 8). U verklaart dat u de informatie gaf over J. op basis waarvan hij ontvoerd kon worden in 2003 (zie gehoorverslag CGVS, p. 4). Ook dit klopt niet. J. werd ontvoerd op 24 april 2005 (blauwe map, punt 1). Aldus legde u ongeloofwaardige verklaringen af betreffende essentiële elementen in uw asielrelaas. Dit doet afbreuk aan de algehele geloofwaardigheid van uw asielaanvraag en kan dan ook geen geloof gehecht worden aan uw verklaringen over deze en andere activiteiten bij de LTTE. U legt geen enkel bewijs of document neer dat uw activiteiten bij of banden met de LTTE aantoont en die het tegendeel bewijst. **Ten tweede** komen niet alleen uw beweerde activiteiten voor de LTTE ongeloofwaardig over, maar is het ook ongeloofwaardig dat u gezocht wordt in Sri Lanka omwille van vermeende banden met de LTTE. U verklaart dat u vanaf 3 mei 2010 ervan verdacht wordt banden te hebben gehad met de LTTE omdat G.M. op dat moment opgepakt werd en verteld zou hebben dat u meewerkte voor de LTTE. Meteen daarna zouden gewapende mensen in burger u zijn komen zoeken bij uw thuis (zie gehoorverslag CGVS, p. 6). Het is vooreerst bevreemdend dat uw naam genoemd werd door G.M. aangezien hierboven aangetoond werd dat het ongeloofwaardig is dat u activiteiten uitvoerde voor de LTTE. Daarnaast zijn ook uw verklaringen hierover zeer vaag, bevreemdend en incoherent. Ten eerste, antwoordt u, wanneer u gevraagd wordt hoe u weet dat de gewapende mannen die bij u thuis langkwamen banden hadden met de autoriteiten, dat het slechts een vermoeden is (zie gehoorverslag CGVS, p. 8). U weet dus niet zeker of u gezocht wordt door de autoriteiten. Ten tweede, is uw verklaring dat u meteen gezocht werd door gewapende mannen in burger weinig geloofwaardig. U verklaart dat u de dag na uw vertrek naar uw vrouw gebeld hebt en dat zij u vertelde dat de avond voordien gewapende 2 mannen in burger waren langsgekomen op zoek naar u (zie gehoorverslag CGVS, p. 6). Het is merkwaardig dat uw vrouw u niet zelf gecontacteerd heeft meteen nadat die gewapende mannen bij uw thuis langskwamen, zeker gezien u werkte bij de politie, gezien u de dag ervoor plots vertrokken bent zonder te zeggen waarom en naar waar en gezien u een mobiele telefoon hebt (zie gehoorverslag CGVS, p. 8). Het lijkt logisch dat uw vrouw u in een dergelijke situatie zo snel mogelijk had willen horen en niet gewoon gaat slapen zonder u te contacteren. Ten derde, is het merkwaardig dat u uw vrouw pas liet overkomen naar Colombo op 10 september 2010, een viertal maanden nadat u naar Colombo trok. U verklaart dat zij samen met de kinderen pas achterna kwam op 10 september 2010 omdat jullie dachten dat het slechts tijdelijk zou zijn en dat het wel zou overwaaien (zie gehoorverslag CGVS, p. 9). Dit is merkwaardig gezien er regelmatig gewapende mannen langskwamen bij jullie thuis. In een dergelijke situatie lijkt het zo dat u uw vrouw en kinderen zo snel mogelijk in veiligheid zou proberen te brengen. Maar dit gebeurde niet. Ten vierde, bent u vaag over wat u al dan niet verteld hebt aan het parlamentslid dat u geholpen heeft bij het vluchten. Eerst stelt u dat u hem vertelde over uw problemen en dat hij u erna hielp (zie gehoorverslag CGVS, p. 6). Later verklaart u dat het parlamentslid niet op de hoogte was van uw werkzaamheden voor de LTTE en dat u hem verteld hebt dat u door gewapende onbekenden gezocht werd (zie gehoorverslag CGVS, p. 7). Meteen daarna verklaart u dat 'niet helemaal' vertelde dat u voor de LTTE werkte en dat het leger u zocht (zie gehoorverslag CGVS, p. 7). Daarna zegt u dat u wel gezegd hebt dat ze u zochten omdat u voor de LTTE gewerkt had (zie gehoorverslag CGVS, p. 7). Dit is tegenstrijdig met uw eerdere verklaring. Als u erna om bevestiging gevraagd wordt, verklaart u dat u het niet zo duidelijk verteld hebt, maar dat het er wel ongeveer op neer komt (zie gehoorverslag CGVS, p. 7). Later in het gehoor wordt u nog een laatste keer gevraagd of u al dan niet tegen het parlamentslid verteld hebt dat u gezocht wordt door het leger. Daarop antwoordt u dat u het niet met zekerheid gezegd hebt, maar wel vermoedelijk. U denkt bovendien dat uw collega het verhaal wel aan het parlamentslid zal verteld hebben (zie gehoorverslag CGVS, p. 11). Het feit dat u het zelf niet goed lijkt te weten maakt uw verklaring weinig geloofwaardig. Wat er ook van zij, uit uw laatste verklaring kan worden afgeleid dat het parlamentslid weldegelijk op de hoogte was van de redenen waarom u moest vluchten, hetgeen de geloofwaardigheid van uw relaas niet ten goede komt. Het is weinig waarschijnlijk dat een parlamentslid iemand, die zou gezocht worden door het leger omwille van banden met de LTTE, een lange tijd onderdak zou bieden en

het land zou helpen uitvluchten. Ten slotte legt u geen enkel bewijs voor dat aantoonde dat u gezocht wordt door de autoriteiten in Sri Lanka omwille van banden met de LTTE. De brieven die u voorlegt (groene map, punt 12-14) stellen enkel dat u gezocht wordt door 'onbekenden'. Wat er ook van zij, uit de richtlijnen van het UNHCR "UNHCR Eligibility Guidelines For Assessing The International Protection Needs Of Asylum-Seekers From Sri Lanka" (dd.5 juli 2010) blijkt dat de oorlog op 19 mei 2009 eindigde met de overwinning van het Srilankaanse leger op "LTTE". De situatie is sindsdien gevoelig verbeterd en er wordt werk gemaakt om het hoge aantal "IDP's" die zich in de vluchtelingenkampen bevinden te hervestigen, terwijl personen die verdacht zijn van banden met "LTTE" in 'High Security Camps' blijven. In het licht van de gewijzigde situatie in Sri Lanka is het profiel van een Tamil niet meer voldoende om aanspraak te kunnen maken op een vorm van internationale bescherming. Uit wat vooraf gaat kan worden besloten dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw asielrelaas. Personen die verdacht worden van banden met de LTTE, zoals u in uw geval probeerde aan te tonen, kunnen als een mogelijk risicoprofiel worden beschouwd. In dergelijk geval moet echter uit het individuele dossier blijken, namelijk doormiddel van documenten en/of geloofwaardige verklaringen, of de asielzoeker daadwerkelijk banden heeft met LTTE of daadwerkelijk verdacht wordt van banden met de LTTE en in die hoedanigheid nood heeft aan internationale bescherming. Zoals hierboven al werd uiteengezet hebt u echter op geen enkele manier het CGVS weten te overtuigen van uw voorgehouden LTTE-profiel of van uw bewering wegens dergelijke verdenking te worden gezocht in Sri Lanka. Bijgevolg kan dan ook niet besloten worden dat u op dit ogenblik bij een eventuele terugkeer naar Sri Lanka het risico loopt op vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie. Op basis van bovenstaande bevindingen dient het CGVS dan ook vast te stellen dat u er niet in slaagde om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken. Overige documenten die u voorlegt zijn niet van die aard dat ze de beslissing in positieve zin kunnen ombuigen. De identiteitskaarten, geboorteaktes en overlijdensakte bevestigen de identiteit van u en uw familie. Aan uw identiteit en de bestaansgegevens van uw gezin wordt niet getwijfeld. Uw jobkaart en aanstellingsbrief tonen enkel aan dat u werkte als politieagent en veiligheidsagent, ook dit wordt niet in twijfel getrokken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

1.3. De bestreden beslissing inzake T. R. (verzoekster) luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaring bent u een Tamil afkomstig uit Mannar in Sri Lanka. U woonde samen met uw gezin in Mannar. Uw man A.T. (O.V. 6692420) werkte sinds 1989 als politieagent in Mannar. Later werd uw man overgeplaatst naar Vavuniya en werkte hij ook als veiligheidsagent voor twee parlementsleden van TNA (Tamil National Alliance). Op 3 mei 2010 kwam uw man thuis op verlof. Hij kreeg telefoon van een collega en meteen daarna vertrok hij opnieuw zonder te vertellen naar waar en waarom. Die nacht kwamen enkele gewapende mannen in burger naar u thuis. Ze zochten uw man. De dag nadien belde uw man u op. Hij vertelde dat hij later zou terugbellen. Vanaf dan stonden jullie met elkaar in contact via een tante. U kwam te weten dat uw man problemen had omdat hij de LTTE (Liberation Tigers of Tamil Eelam) had geholpen en dat hij bij het parlements lid waarvoor hij eerder werkte verbleef. In de periode die daarop volgde kwamen diezelfde gewapende mannen nog vier of vijf keer langs. Uw man had een vertrek uit Sri Lanka geregeld via uw oom in Australië. Hij vroeg via uw tante om foto's op te sturen voor het paspoort. Op 10 september 2010 werden u en uw kinderen opgehaald in Mannar door een bestelbus van het parlements lid. Zo werden jullie naar Colombo gebracht. Na aankomst in Colombo verbleven jullie in een kamer in het huis van het parlements lid. Op 18 september 2010 gingen jullie met de wagen van het parlements lid naar de luchthaven. De reisagent wachtte jullie op aan de luchthaven. Op 19 september 2010, vlak na middernacht, namen jullie het vliegtuig in Colombo richting Italië. Daar bracht een auto jullie naar een appartement. Op 21 september 2010 verlieten jullie Italië 's avonds en tegen de ochtend kwamen jullie aan in België. Op 22 september 2010 vroegen jullie asiel aan. Ter staving van uw asielrelaas legt u de volgende documenten neer: uw identiteitskaart, de identiteitskaart van uw man, uw jobkaart, de jobkaart van uw man, uw geboorteakte, de geboorteakte van uw man, van uw zoon en van uw dochter, uw huwelijksakte, de overlijdensakte van uw vader, een aanstellingsbrief van uw man als veiligheidsagent bij het parlements lid, een

aanstellingsbrief van uw werk, een brief van het parlementslid, een brief van de justice of piece en een brief van een priester.

B. Motivering

U verklaart dat u zich voor uw asielaanvraag volledig baseert op de problemen van uw man en dat u zelf geen problemen kende in Sri Lanka (zie gehoorverslag CGVS, p. 2). Bijgevolg wordt de beslissing over uw asielaanvraag gekoppeld aan de beslissing over de asielaanvraag van uw man: Het CGVS (Commissariaat-generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen) hecht geen geloof aan uw 1 verklaring dat u gezocht wordt in Sri Lanka omwille van banden met de LTTE (Liberation Tigers of Tamil Eelam). Ten eerste zijn enkele van uw essentiële verklaringen tegenstrijdig met beschikbare informatie waardoor het CGVS geen geloof kan hechten aan uw verklaringen over uw activiteiten voor de LTTE. U verklaart dat u vanaf 2004 meewerkte aan de ontvoering van een zekere L. die voor de inlichtingendienst van het leger werkte en dat deze ontvoering plaats vond in maart 2006 (zie gehoorverslag CGVS, p. 3-4). Zijn volledige naam is L. K. (zie gehoorverslag CGVS, p. 7). Deze verklaring is niet geloofwaardig. L. K. overleed op 27 augustus 2002 (blauwe map, punt 1). Uw bewering dat hij met uw hulp in 2006 ontvoerd werd klopt niet. U kan zich niet vergist hebben van datum want later tijdens het gehoor herhaalt u nogmaals dat L. ontvoerd werd in maart 2006 (zie gehoorverslag CGVS, p. 8). U verklaart dat u de informatie gaf over J. op basis waarvan hij ontvoerd kon worden in 2003 (zie gehoorverslag CGVS, p. 4). Ook dit klopt niet. Jeyaratnam werd ontvoerd op 24 april 2005 (blauwe map, punt 1). Aldus legde u ongeloofwaardige verklaringen af betreffende essentiële elementen in uw asielrelaas. Dit doet afbreuk aan de algehele geloofwaardigheid van uw asielaanvraag en kan dan ook geen geloof gehecht worden aan uw verklaringen over deze en andere activiteiten bij de LTTE. U legt geen enkel bewijs of document neer dat uw activiteiten bij of banden met de LTTE aantoont en die het tegendeel bewijst. Ten tweede komen niet alleen uw beweerde activiteiten voor de LTTE ongeloofwaardig over, maar is het ook ongeloofwaardig dat u gezocht wordt in Sri Lanka omwille van vermeende banden met de LTTE. U verklaart dat u vanaf 3 mei 2010 ervan verdacht wordt banden te hebben gehad met de LTTE omdat G.M. op dat moment opgepakt werd en verteld zou hebben dat u meewerkte voor de LTTE. Meteen daarna zouden gewapende mensen in burger u zijn komen zoeken bij uw thuis (zie gehoorverslag CGVS, p. 6). Het is vooreerst bevreemdend dat uw naam genoemd werd door G.M. aangezien hierboven aangetoond werd dat het ongeloofwaardig is dat u activiteiten uitvoerde voor de LTTE. Daarnaast zijn ook uw verklaringen hierover zeer vaag, bevreemdend en incoherent. Ten eerste, antwoordt u, wanneer u gevraagd wordt hoe u weet dat de gewapende mannen die bij u thuis langkwamen banden hadden met de autoriteiten, dat het slechts een vermoeden is (zie gehoorverslag CGVS, p. 8). U weet dus niet zeker of u gezocht wordt door de autoriteiten. Ten tweede, is uw verklaring dat u meteen gezocht werd door gewapende mannen in burger weinig geloofwaardig. U verklaart dat u de dag na uw vertrek naar uw vrouw gebeld hebt en dat zij u vertelde dat de avond voordien gewapende 2 mannen in burger waren langsgekomen op zoek naar u (zie gehoorverslag CGVS, p. 6). Het is merkwaardig dat uw vrouw u niet zelf gecontacteerd heeft meteen nadat die gewapende mannen bij uw thuis langskwamen, zeker gezien u werkte bij de politie, gezien u de dag ervoor plots vertrokken bent zonder te zeggen waarom en naar waar en gezien u een mobiele telefoon hebt (zie gehoorverslag CGVS, p. 8). Het lijkt logisch dat uw vrouw u in een dergelijke situatie zo snel mogelijk had willen horen en niet gewoon gaat slapen zonder u te contacteren. Ten derde, is het merkwaardig dat u uw vrouw pas liet overkomen naar Colombo op 10 september 2010, een viertal maanden nadat u naar Colombo trok. U verklaart dat zij samen met de kinderen pas achterna kwam op 10 september 2010 omdat jullie dachten dat het slechts tijdelijk zou zijn en dat het wel zou overwaaien (zie gehoorverslag CGVS, p. 9). Dit is merkwaardig gezien er regelmatig gewapende mannen langskwamen bij jullie thuis. In een dergelijke situatie lijkt het zo dat u uw vrouw en kinderen zo snel mogelijk in veiligheid zou proberen te brengen. Maar dit gebeurde niet. Ten vierde, bent u vaag over wat u al dan niet verteld hebt aan het parlementslid dat u geholpen heeft bij het vluchten. Eerst stelt u dat u hem vertelde over uw problemen en dat hij u erna hielp (zie gehoorverslag CGVS, p. 6). Later verklaart u dat het parlementslid niet op de hoogte was van uw werkzaamheden voor de LTTE en dat u hem verteld hebt dat u door gewapende onbekenden gezocht werd (zie gehoorverslag CGVS, p. 7). Meteen daarna verklaart u dat 'niet helemaal' vertelde dat u voor de LTTE werkte en dat het leger u zocht (zie gehoorverslag CGVS, p. 7). Daarna zegt u dat u wel gezegd hebt dat ze u zochten omdat u voor de LTTE gewerkt had (zie gehoorverslag CGVS, p. 7). Dit is tegenstrijdig met uw eerdere verklaring. Als u erna om bevestiging gevraagd wordt, verklaart u dat u het niet zo duidelijk verteld hebt, maar dat het er wel ongeveer op neer komt (zie gehoorverslag CGVS, p. 7). Later in het gehoor wordt u nog een laatste keer gevraagd of u al dan niet tegen het parlementslid verteld hebt dat u gezocht wordt door het leger. Daarop antwoordt u dat u het niet met zekerheid gezegd hebt, maar wel vermoedelijk. U denkt

bovendien dat uw collega het verhaal wel aan het parlementslid zal verteld hebben (zie gehoorverslag CGVS, p. 11). Het feit dat u het zelf niet goed lijkt te weten maakt uw verklaring weinig geloofwaardig. Wat er ook van zij, uit uw laatste verklaring kan worden afgeleid dat het parlementslid weldegelijk op de hoogte was van de redenen waarom u moest vluchten, hetgeen de geloofwaardigheid van uw relaas niet ten goede komt. Het is weinig waarschijnlijk dat een parlementslid iemand, die zou gezocht worden door het leger omwille van banden met de LTTE, een lange tijd onderdak zou bieden en het land zou helpen uitvluchten. Ten slotte legt u geen enkel bewijs voor dat aantoonde dat u gezocht wordt door de autoriteiten in Sri Lanka omwille van banden met de LTTE. De brieven die u voorlegt (groene map, punt 12-14) stellen enkel dat u gezocht wordt door 'onbekenden'. 2 Wat er ook van zij, uit de richtlijnen van het UNHCR "UNHCR Eligibility Guidelines For Assessing The International Protection Needs Of Asylum-Seekers From Sri Lanka" (dd.5 juli 2010) blijkt dat de oorlog op 19 mei 2009 eindigde met de overwinning van het Srilankaanse leger op "LTTE". De situatie is sindsdien gevoelig verbeterd en er wordt werk gemaakt om het hoge aantal "IDP's" die zich in de vluchtelingenkampen bevinden te hervestigen, terwijl personen die verdacht zijn van banden met "LTTE" in 'High Security Camps' blijven. In het licht van de gewijzigde situatie in Sri Lanka is het profiel van een Tamil niet meer voldoende om aanspraak te kunnen maken op een vorm van internationale bescherming. Uit wat vooraf gaat kan worden besloten dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw asielrelaas. Personen die verdacht worden van banden met de LTTE, zoals u in uw geval probeerde aan te tonen, kunnen als een mogelijk risicoprofiel worden beschouwd. In dergelijk geval moet echter uit het individuele dossier blijken, namelijk doormiddel van documenten en/of geloofwaardige verklaringen, of de asielzoeker daadwerkelijk banden heeft met LTTE of daadwerkelijk verdacht wordt van banden met de LTTE en in die hoedanigheid nood heeft aan internationale bescherming. Zoals hierboven al werd uiteengezet hebt u echter op geen enkele manier het CGVS weten te overtuigen van uw voorgehouden LTTE-profiel of van uw bewering wegens dergelijke verdenking te worden gezocht in Sri Lanka. Bijgevolg kan dan ook niet besloten worden dat u op dit ogenblik bij een eventuele terugkeer naar Sri Lanka het risico loopt op vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie. Op basis van bovenstaande bevindingen dient het CGVS dan ook vast te stellen dat u er niet in slaagde om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken. Overige documenten die u voorlegt zijn niet van die aard dat ze de beslissing in positieve zin kunnen ombuigen. De identiteitskaarten, geboorteaktes en overlijdensakte bevestigen de identiteit van u en uw familie. Aan uw identiteit en de bestaansgegevens van uw gezin wordt niet getwijfeld. Uw jobkaart en aanstellingsbrief tonen enkel aan dat u werkte als politieagent en veiligheidsagent, ook dit wordt niet in twijfel getrokken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet".

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Aldus treedt de Raad niet louter op als annulatierechter. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

2.2. Verzoekers roepen de volgende middelen in:

"SCHENDING VAN ARTIKEL 1, A, 2° LID VLUCHTELINGENVERDRAG;
SCHENDING VAN ARTIKEL 48/3 VREEMDELINGENWET;
SCHENDING VAN ARTIKEL 69 VREEMDELINGENWET;
SCHENDING VAN ARTIKEL 48/4 A OF B VREEMDELINGENWET;
SCHENDING VAN DE MATERIËLE MOTIVERINGSPLICHT".

2.3. De ingeroepen schending van artikel 69 van de vreemdelingenwet mist juridische grondslag nu dit artikel werd opgeheven. Het beroep zal vanuit het oogpunt van de aangevoerde “*SCHENDING VAN DE MATERIËLE MOTIVERINGSPLICHT*” worden onderzocht.

3. Nopens de status van vluchteling

3.1. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag berust in beginsel bij de asielzoeker zelf, zodat verzoekers – zoals iedere burger die om een erkenning vraagt – moeten aantonen dat hun aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

3.2. Verzoeker verklaart Sri Lanka te zijn ontvlucht omdat hij er geïsoleerd werd door de autoriteiten omwille van zijn vroegere activiteiten voor de LTTE. Verzoekster steunt haar asielaanvraag integraal op de problemen van haar echtgenoot.

3.2.1. De commissaris-generaal wijst terecht op tal van vaagheden en tegenstrijdigheden in verzoekers verklaringen die de geloofwaardigheid van het asielrelaas onderuithalen. Verzoekers verklaringen inzake verschillende essentiële elementen die de kern raken van het asielrelaas, zoals de informatie die hij gaf aan het parlementslid dat hem hielp bij zijn vlucht, de ontvoering van L. waaraan hij zou hebben meegewerkt en de gewapende mannen die naar hem op zoek waren, komen immers vaag, evasief en tegenstrijdig voor, en kunnen dan ook geenszins overtuigen. Voor zover verzoeker als politiesergeant en veiligheidsagent van parlementsliden zich inliet met activiteiten voor de LTTE, zelfs meewerkte aan ontvoeringen, kan redelijkerwijze worden verwacht dat hij duidelijke verklaringen aflegt over deze gebeurtenissen. Zij vormen immers een manifeste afwijking op de alledaagsheid en zijn van determinerende invloed geweest op verzoekers verdere leven.

3.2.2. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen (RvV 27 maart 2009, nr. 25.244). De afgelegde verklaringen mogen ook niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen.

3.2.3. Indien verzoekers vluchtmotieven steunen op de hulp die hij onder dwang diende te verlenen aan de LTTE dan kan verwacht worden dat hij aantoont hoe hij als politiesergeant het vertrouwen van de LTTE zou krijgen temeer nu ook zijn schoonvader een gepensioneerd militair was die door de LTTE onbetrouwbaar werd geacht. Dit is niet het geval en verzoekers verklaringen over zijn concrete activiteiten zijn dermate vaag dat hieruit niet kan worden afgeleid dat verzoeker gedurende zestien jaar (1994 tot 2010) een dubbel leven diende te leiden. Bovendien zijn, zoals de bestreden beslissing terecht stelt, de ontvoeringen waaraan hij door G.M. verplicht werd mee te werken, volgens de informatie toegevoegd aan het administratieve dossier en die verzoeker niet weerlegt, onmogelijk. Verzoeker legt aldus manifest leugenachtige verklaringen af over zijn hulp bij de ontvoering van L. K. en van Jeyaratnam zodat evenmin geloof kan worden gehecht aan de noodzaak te moeten vluchten na de arrestatie van G.M.

3.3. Op elke kandidaat-vluchteling rust de verplichting om in elke fase van het onderzoek zijn asielrelaas zo correct en volledig mogelijk te vertellen. Van een kandidaat-vluchteling mag verwacht worden dat deze zelf, zonder daarom te zijn gevraagd, de feiten die de oorzaak waren van zijn vlucht uit het land van herkomst nauwkeurig, zorgvuldig en op een coherente en geloofwaardige manier weergeeft in elke fase van het onderzoek. De beslissing van een persoon om zijn land te verlaten is dermate fundamenteel en ingrijpend dat hij bij machte moet zijn om desbetreffend een volledig en coherent verhaal te vertellen. Het argument dat verzoeker “*zich mogelijk vergist met data, daar hij heel erg*

nerveus was tijdens het verhoor” doet geen afbreuk aan deze plicht (RvS 5 januari 2007, nr. 166.377). Evenmin toont verzoeker aan dat zijn *“hartproblemen waarvoor hij dagelijks medicatie moet innemen, reden waarom hij ook reeds een aanvraag 9ter indiende”* hem kunnen beletten eenvoudige vragen over zijn eigen leefwereld te beantwoorden. Verzoekers opmerkingen zijn bovendien laattijdig nu blijkt uit het administratief dossier dat verzoeker in de loop van zijn asielprocedure nooit gewag heeft gemaakt van medische problemen, niettemin er uitdrukkelijk werd aangegeven dat problemen gemeld moesten worden en bovendien zowel verzoeker zelf als de raadsman die hem bijstond, bij het afronden van het verhoor de gelegenheid kregen om bijkomende opmerkingen te maken. Voor zover de hiaten en incoherenties in verzoekers verklaringen te wijten zouden zijn aan zijn toestand ter verhoor is het dan ook onaanvaardbaar dat verzoeker hier niet op gewezen zou hebben. Verzoeker biedt aldus dan ook geen aannemelijk verklaring voor de vastgestelde vaagheden en tegenstrijdigheden in zijn verklaringen.

3.4. De door verzoekers neergelegde documenten kunnen de geloofwaardigheid van het asielrelaas niet herstellen. De neergelegde identiteitskaarten, geboorteakten, huwelijksakte, overlijdensakte van verzoeksters vader en aanstellingsbrieven staven enkel hun voorgehouden identiteiten, alsook de identiteiten van hun gezinsleden, en hun professionele activiteiten. Deze gegevens worden echter niet betwist. Wat de brieven van een parlamentslid, van een priester en van de *“justice of peace”* betreft wijst de commissaris-generaal er terecht op dat indien verzoeker als politiesergeant wordt vervolgd door de autoriteiten omwille van activiteiten voor de LTTE, het merkwaardig is dat deze brieven telkens vermelden dat verzoeker wordt gezocht door “onbekenden”. Hoe dan ook dienen dergelijke stukken om enige bewijswaarde te hebben, te worden ondersteund door overtuigende verklaringen en een geloofwaardig asielrelaas, wat zoals blijkt uit wat voorafgaat *in casu* niet het geval is. Dit klemmt te meer nu verzoeker op 2 februari 2012 een tweede brief van hetzelfde parlamentslid doorstuurt (van 14 januari 2012) waarbij deze persoon zijn vorige verklaringen verandert in de zin van verzoekers asielrelaas in acht genomen de motieven van de bestreden beslissing. Zo stelt dezelfde persoon thans dat de onbekenden toch gekend waren en ze behoorden tot de LTTE. Voorts bevestigt parlamentslid S.V.N. dat verzoeker deelnam aan de ontvoering van kapitein L. terwijl uit objectieve informatie blijkt dat verzoeker in 2004 niet aan deze ontvoering kon meewerken nu deze kapitein L. in 2002 al overleden was. De verklaringen van parlamentslid S.V.N. alsook de overige neergelegde brieven komen dan ook voor als complaisancestukken gemaakt voor onderhavige procedure.

3.5. Verzoekers beperken zich verder in het verzoekschrift tot het louter herhalen van hun voorgehouden vluchtrelaas maar ondernemen niet de minste poging om de motieven uit de bestreden beslissingen te weerleggen. Als dusdanig wordt er géén afbreuk gedaan aan de bevindingen van de commissaris-generaal die steun vinden in het administratieve dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissingen. De door de commissaris-generaal correct weergegeven vaagheden en tegenstrijdigheden raken de kern van het relaas en zijn pertinent. Voor het bestaan ervan wordt geen redelijk aanvaardbare verklaring gegeven. De Raad dient aldus vast te stellen na een grondig heronderzoek van de stukken uit het administratieve dossier dat de commissaris-generaal terecht tot de ongelooftwaardigheid van het relaas heeft besloten.

3.6. Verzoekers voeren aan dat *“Ondanks dat de strijd in Sri Lanka zou beëindigd zijn, kan men terroristische aanslagen nog steeds niet uitsluiten en is er zelfs voor toeristen een grote voorzichtigheid geboden: Als tamil zijn verzoekers nog steeds een kwetsbaarder doelwit. Gelet op het voorgaande en de bijgebrachte stukken, waaruit de identiteit en afkomst van verzoekers duidelijk blijkt, dienen verzoekers minstens het voordeel van de twijfel te verkrijgen”*.

3.7. De commissaris-generaal wijst terecht op de in de *“UNHCR Eligibility Guidelines For Assessing The International Protection Needs of Asylum-Seekers From Sri Lanka”* van 5 juli 2010 opgenomen richtsnoeren volgens dewelke een individuele beoordeling uitsluitend dient te geven over het al dan niet beschikken van een risicoprofiel. Dat verzoeker stelt een Tamil afkomstig uit Kilinochi te zijn en beweert in het verleden de LTTE geholpen te hebben, is in deze niet voldoende en bovendien niet aangetoond. Verzoeker dient aannemelijk te maken dat hij nood heeft aan internationale bescherming – waarbij personen die verdacht worden van banden met de LTTE mogelijk als risicoprofiel kunnen worden beschouwd – *quod in casu non*. Verzoeker kan dan ook allerminst staande houden dat er in zijn hoofd objectieve redenen voorhanden zijn om een gegronde vrees voor vervolging te koesteren. Aangezien verzoekster expliciet aangeeft zich enkel te baseren op dezelfde motieven als haar man dient voor

verzoekster eveneens te worden vastgesteld dat zij evenmin een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk maakt omwille van de voorgehouden problemen van haar man.

3.8. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partijen geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

4. Nopens de subsidiaire bescherming

4.1. Verzoekers menen in aanmerking te komen voor het subsidiair beschermingsstatuut in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Verzoekers vrezen dat bij een eventuele terugkeer *“hun gezin slachtoffer zal zijn van foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in land van herkomst of ernstige bedreiging van hun leven of persoon riskeert als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Een onmenselijke of vernederende behandeling is een behandeling die in strijd is met artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens (EVRM).”*

4.2. Het Europees Hof voor de Rechten van de mens heeft in arresten van 20 januari 2011 (T.N. t. Denemarken, nr. 20594/08; S.S. e.a. t. Denemarken, nr. 54703/08; P.K. t. Denemarken, nr. 54705/08 en N.S. t. Denemarken, nr. 58359/08) de evolutie in Sri Lanka na de uitspraak van NA. v. the United Kingdom van 17 July 2008, in het bijzonder na het beëindigen van gewapend conflict in mei 2009 onderzocht (zie onder meer in T.N. t. Denemarken, nr. 20594/08, §§ 36-66). Het Hof stelt vast dat er geen redenen zijn om aan te nemen dat het behoren tot de Tamil bevolkingsgroep tot vervolging zou leiden of tot een inbreuk van artikel 3 EVRM noch dat er sprake is van een algemeen risico voor Tamils die terugkeren naar Sri Lanka. Het EHRM herbevestigde de positie ingenomen in het arrest NA t. Verenigd Koninkrijk van 17 juli 2008 (NAV 2008/27), benadrukt de individualiseringsvereiste bij de beoordeling van een gedwongen terugkeer van een Tamil en meent dat relevante risicofactoren niet als een loutere checklist kunnen worden afgedaan maar dat het gewicht van risicofactoren zowel individueel als cumulatief dient te worden afgewogen.

4.3. Verzoekers hebben niet aannemelijk gemaakt dat zij voldoen aan de criteria van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Verzoekers beroepen zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Aldus dient wederom te worden benadrukt dat het voorgehouden asielrelaas niet kan overtuigen en verzoeker geenszins aannemelijk maakt dat hij in Sri Lanka actief was voor de LTTE, laat staan hiervoor geïnviseerd wordt door de autoriteiten en nood zou hebben aan internationale bescherming. Noch uit verzoekers hun verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat zij voldoen aan de criteria van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

4.4. Verzoekers tonen niet aan aanspraak te kunnen maken op de bepalingen van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, zoals ingevoegd bij artikel 26 van de wet van 15 september 2006, gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 6 oktober 2006.

5. Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig februari tweeduizend en twaalf door:

mevr. K. DECLERCK, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK